

Είναι οι ιδέες της Αριστεράς ελαττωματικές;

04/Σεπ/2018 00:05

Του Μανόλη Καφή

Εντάξει. Προφανώς ο Μάκης Βορίδης το τερμάτισε. Άλλο να θες να ηττηθεί κατά κράτος ο Σύριζα και οι ιδέες του, άλλο να ψάχνεις για "θεσμικά εμπόδια"... για να μην επανακάμψουν οι "ελαττωματικές" ιδέες της αριστεράς. Και ο όρος ακόμα έχει κάτι το ιδιαίτερα ενοχλητικό. Σίγουρα δεν είναι political correct, αν μη τι άλλο. Αλλά η συζήτηση που άνοιξαν υπερ-δεξιόί πολιτικοί, με πολύ ευπρεπέστερο εν από τον Μάκη Βορίδη, για τις ευθύνες της λεγόμενης "ιδεολογικής ηγεμονίας της Αριστεράς" για τη χρεοκοπία της χώρας, σίγουρα έχει ενδιαφέρον.

Εντάξει. Οι σκοπιμότητες είναι προφανείς. Να βγει καθαρή η διακυβέρνηση Καραμανλή, που έριξε τη χώρα στα βράχια και μας οδήγησε στην αγκαλιά του Δ.Ν.Τ και τα μνημόνια. Άδικος κόπος τους ενημερώνω. Τα στοιχεία είναι συντριπτικά. Μια κυβέρνηση που αύξησε τον ετήσιο δανεισμό κατά 30 δισ., που εκτόξευσε τις δαπάνες και που πήρε το χρέος στα 180 δισ. και το παρέδωσε στα 300 δισ., φέρει και την ευθύνη για τη χρεοκοπία της χώρας. Τελεία.

Οι μόνονι που αμφισβητούν ακόμα τα στοιχεία είναι μια Γεωργαντά, σε κάτι εκπομπές τύπου Ερωτοδικείο και ο Γιάννης Παπαθανασίου.

Αλλάη συζήτηση για το κατά πόσον οι ιδέες της Αριστεράς μας οδήγησαν ή έστω φέρουν ευθύνη για τη χρεοκοπία, έχει πάντα ενδιαφέρον.

Πρόσφαταο Παύλος Τσίμας (βλ. Τα Νέα 1-2 Σεπτεμβρίου) απέκρουσε την κατηγορία για λογαριασμό της αριστεράς, και υποστήριξε ότι την ευθύνη της χρεοκοπίας δεν την φέρουν δεξιές ή αριστερές ιδέες, αλλά το πελατειακό κράτος και η άρρωστη σχέση των κομμάτων εξουσίας με τους ψηφοφόρους - πελάτες. Δύσκολο να διαφωνήσεις. Μια δεξιά αντίληψη λοιπόν για το κράτος λάφυρο, που υιοθέτησε το ΠΑΣΟΚ τη δεκαετία του '80, δίνοντάς του αριστερό πρόσημο, με το επιχείρημα της δήθεν αποκατάστασης της ισορροπίας και της ισονομίας. Μια άρρωστη σχέση

κυβέρνησης ψηφοφόρων, που υιοθέτησαν οι κυβερνήσεις της δεξιάς και του Κέντρου προδικτατορικά, όσο και αργότερα η "πρώτη φορά αριστερά" κυβέρνηση του Ανδρέα Παπανδρέου.

Τέλοςλοιπόν της συζήτησης; Κάθε άλλο. Το αντίθετο.

Γιατί υπάρχει ένα corpus ιδεών και αντιλήψεων που ταυτίζουμε με την αριστερά (όχι άδικα) και που εξηγούν (εν μέρει φυσικά), πώς και γιατί φθάσαμε στη χρεοκοπία.

Για παράδειγμα η αντίθεση στις μεγάλες επενδύσεις και στα μεγάλα έργα είναι μια "αριστερή" ιδέα. Θυμάται κανείς σήμερα τον πόλεμο που είχε κηρύξει η "οικολογική αριστερά" στην επένδυση του Κωνσταντακόπουλου στη Μεσσηνία; Πόσα άρθρα γράφτηκαν στον ριζοσπαστικό τύπο για την οικολογική καταστροφή που θα έφερνε το Costa Navarino; Αν θυμάμαι καλά θα χανόταν το νερό και θα γινόταν έρημος όλη η Πελοπόννησος, εξ αιτίας του golf club... Θυμάται κανείς πόσα χρόνια καθυστέρησε η επένδυση, εξ αιτίας του πολέμου που της είχαν κηρύξει οι ανυπότακτοι αριστεροί; Αν δεν είχε πατριωτικό όραμα ο Κωνσταντακόπουλος, σίγουρα θα τα είχε παρατήσει. Όπως τα παράτησαν άλλοι. Και τώρα οι ντόπιοι επιχειρηματίες διαμαρτύρονται ότι δεν βρίσκουν εργατικά χέρια στη Μεσσηνία, γιατί τους απορροφά όλους το ξενοδοχείο. Και το νερό παραμένει εν αφθονία απ όσο ξέρω.

Χάνει όρων διεκδίκηση μισθολογικών αυξήσεων επειδή νόμος και δίκαιο είναι οι αγώνες των εργαζομένων, είναι μια άλλη ιδέα της αριστεράς. Άλλωστε την υπεραξία τους δεν εκμεταλλεύεται ο κεφαλαιοκράτης; Θυμάται κανείς πως έφυγε από την Ελλάδα η Goodyear; Όταν οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο στην Πάτρα έκαναν επί μήνες απεργία, επειδή τους είχαν στρατεύσει συνδικαλιστές της Αριστεράς και απαιτούσαν αυξήσεις; Τελικά το εργοστάσιο μετακόμισε -αν δεν απατώμαι- στην Τουρκία. Και οι επικεφαλής των συνδικαλιστών πολιτικοί, βρέθηκαν από τα έδρανα της Βουλής να πουλάνε ψυγεία... Θυμάται κανείς γιατί το ναυπηγείο στο Νεώριο δεν σταύρωνε επί χρόνια ούτε μια δουλειά, επειδή τα αριστερά συνδικάτα αρνούσαν να ρίξουν το κόστος και απαιτούσαν μισθούς μη ανταγωνιστικούς; Και όσους τολμούσαν να πάνε να δουλέψουν με μειωμένο μεροκάματο, τους απειλούσαν με διαγραφή από το σωματείο; Και μετά διεκδικούσαν την "αριστερή κρατικοποίηση" των ναυπηγείων;

Χαντίθεση στις ιδιωτικοποιήσεις είναι μια άλλη αγαπημένη αριστερή ιδέα. Θυμάται κανείς τους αγώνες που έδωσε η εγχώρια αριστερά για να μην αποκρατικοποιηθεί ο ΟΛΠ; Τον Δρίτσα που ακόμα και μετά το μνημόνιο Τσίπρα, έδινε μάχες για να μεταφερθούν στο δημόσιο οι εργαζόμενοι της Cosco; Θυμάται κανείς τα κόστη και τα "κέρδη" του κρατικού ΟΛΠ; Να κάνουμε μια σύγκριση με τις επιδόσεις των Κινέζων επενδυτών;

Θυμάται κανείς το πρόβλημα αποεπένδυσης που αντιμετώπιζε η Ελλάδα, πολλά χρόνια ακόμα, πριν από την κρίση; Δεν ήταν μόνο η γραφειοκρατία και οι φόροι που έκαναν σχεδόν αδύνατες τις ξένες επενδύσεις στην Ελλάδα. Ήταν και μια κοινωνία αλλεργική στις επενδύσεις, τα μεγάλα έργα, το κέρδος και την επιχειρηματικότητα. Θυμάται κανείς πόσες πορείες γίνονταν κάθε μέρα στην Αθήνα;

Μήπως το μεγάλο κοινωνικό κράτος είναι μια ιδέα της δεξιάς; Ή της Αριστεράς; Οι γενναίες συντάξεις, χωρίς αντίκρουσμα με τις κρατήσεις και οι πρόωρες συνταξιοδοτήσεις, δεν χαιρετίζονται ως νίκες του εργατικού και υπαλληλικού κινήματος; Η κατάρρευση του ασφαλιστικού δεν έγινε υπό την πίεση του λαϊκού κινήματος, που διεκδικούσε όλο και μεγαλύτερες συντάξεις για όλο και μικρότερο εργασιακό βίο; Θυμάται κανείς τις αντιδράσεις του κόσμου της αριστεράς στο εκσυγχρονιστικό εγχείρημα Γιαννίτση, να συνδέσει τις συντάξεις με τις εισφορές και τον εργασιακό βίο; Τις αντιδράσεις ακόμα και με το απλοϊκό εγχείρημα της κυβέρνησης Καραμανλή να ενοποιήσει (μόνο κατά το όνομα) τα Ασφαλιστικά Ταμεία;

Ημεγάλη φορολογία που πνιγεί την επιχειρηματικότητα και συνθλίβει την ανάπτυξη, είναι μια ιδέα της αριστεράς ή της δεξιάς; Η αντίθεση στην αριστεία, τον ανταγωνισμό και τις διακρίσεις στη βάση των διαφορετικών ικανοτήτων, είναι δεξιά ή αριστερή ιδέα;

Και έτσι φθάσαμε στην απαξίωση των πανεπιστημίων, στην Νοτοπούλου υπουργό, στον επικεφαλής της διαστημικής υπηρεσίας να ψάχνει εξηγήσεις για τα μυστήρια του σύμπαντος στις διδασχές του Οσίου Καυσοκαλυβίτη και στην έξοδο από τη χώρα των νέων επιστημόνων. Άντε να πετύχεις ανάπτυξη μετά.

Υ. Γ. Φυσικά αυτή δεν είναι η μοναδική αποκλειστική ερμηνεία των αιτιών της χρεοκοπίας. Όμως ό,τι οι ιδέες μιας παρωχημένης αριστεράς που για χρόνια μετά τη λήξη του εμφυλίου συνέχισαν να είναι της μόδας στην Ελλάδα, και μόνο στην Ελλάδα, είναι σίγουρα μια συζήτηση με ενδιαφέρον.

[Διαβάστε το άρθρο στο Capital.gr](#)